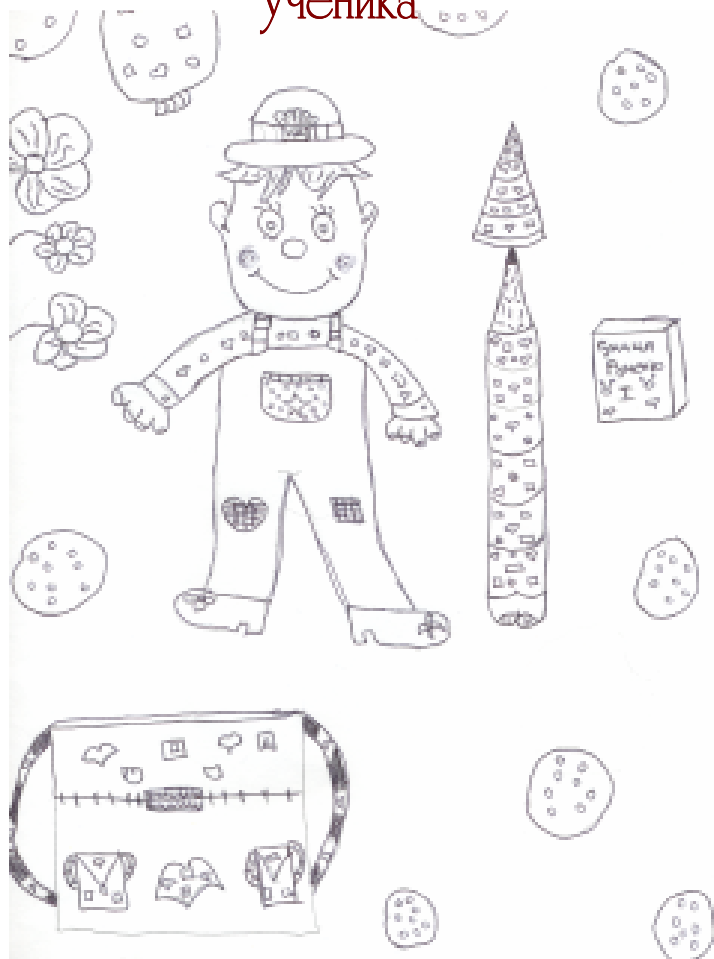

Збирка литерарних радова
ученика

ОШ "Велимир Маркићевић"

СТАРОШКОЛСКО ПЕРО

Збирка литерарних радова ученика Основне школе
"Велимир Маркићевић"

Уредник: актив наставника српског језика

Ликовна опрема: ликовна секција

Техничка обрада и штампа: информатичка секција

Цртеж на насловној страни: Јована Ђурић

Мајданпек, 2004.

ГРАД

"ЈА ВОЛИМ ОВАЈ ГРАД ОД МАЛЕНА
ПА И ТИ КОЈИ У ЊЕМУ ЖИВИШ
МОРАШ МАКАР, АЛИ МАКАР МАЈО
ДА МУ СЕ БАР У СЕБИ ДИВИШ"
Д. Рушић

Мој град

Мој град је мали град,
зове се Мајданпек.
У њему тече река Пек,
и Старица га чува заувек.

Мој град је најлепши у пролеће,
кад озелени шума, кад багрем замирише,
кад ме ујутру пробуди цвркнут птица,
тада га волим највише.

Ту је Рајкова пећина и рудник бакра,
а има много и злата,
рудари га вредно траже,
када вале руду из блата.

Да не заборавим Рајково-ски центар,
који зими окупа много људи
љубитеља скијања, спуштају се уз ветар
а њихова граја може чак и медведа у шуми
да пробуди.

Многи људи нису упознали Мајданпек,
ја јесам и драго ми је због тога,
волела бих у њему да останем заувек
јер мени нема лепшег града од мога рођенога.

Александра Спорић

Мој завичај

Марина Јакобовић

Када би знале причати
Ове ливале мале,
Много би нам лепих
Прича испричале.

Описале би нам
Све лепоте овог краја,
шапнуле све тајне
Нашег завичаја.

Кроз благи ветрић нам говоре
Да је завичај
Песма девојчица
Као и мирис првих љубичица.

Завичај је најлепши
Цвет у гори,
Завичај је неуморни
Поток који жубори.

То је први пастир мали
Који овце чува,
Са јагањима својим прича
И у фрулицу дува.

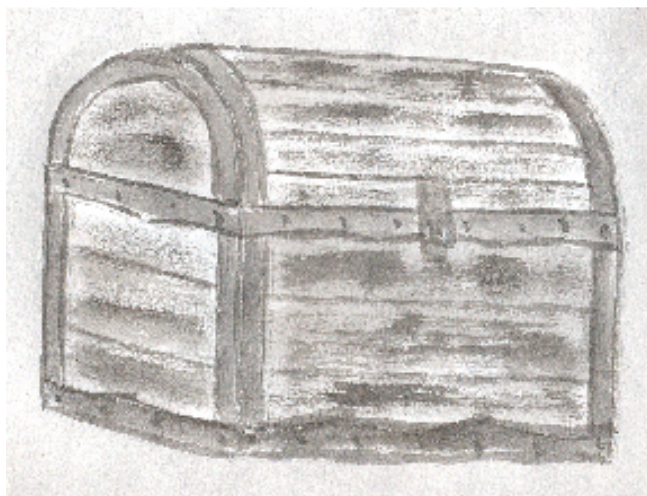
Та песма развесели
Сваку птицу у лету,
Та песма је уранак
Сваком малом цвету.

Зато, мили завичају мој,
У срцу те своме носим,
С тобом живим, теби се дивим
И тобом се поносим.

Сања Живановић

ДЕЦА

ДЕЦИ

Марија Тизмонар

Порука

Само напред
Неко ће вам помоћи
Зло ће стићи
Добро ће доћи
Волела бих
Да је свако дете
Срећно
Памтићемо их вечно
Желимо добре људе
И да рата више
Не буде!

Порука упућена са јавног часа
„Деца деци у име мира“
19. марта 2004. године

Јована Кускић

Дечија права

Свако дете има право на
маму и тату.
Свако дете има право на
брата и сестру.
Право на игру и школу,
право на причу и песму.
Свако дете има право на
Вечну љубав и срећу.
Свако дете има право на сок
и слаткише,
право на домовину коју воли
највише.

Тамара Митић

Налја Трајић

Растем , не ометај

Хоћу да растем у миру!
Хоћу да живим и учим у миру!
Али како? Ко ће то мени рећи?
Стално ми те мисли навиру.
Ко ће да стане испред мене
И да каже-Биће то тако!
Ко је тај ко може да тврди
Да ће то стварно бити лако!
На улици шапутања.
Стално нам се нешто прети.
Размишљам, да ли се у тим претњама
И нас деце неко сети!
Да ли неко размишља о лечијим жељама?
Наше игре и снови падају ли им на памет?
Има ли неког паметног
Да им да паметан савет?!
Бојим се звука сирене
Хоћу слободно по граду да шетам.
Не желим да ме ико у животу омета
Јер и ја никога не ометам.
Уразуми се свете!
Ја сам још мала, још ништа не могу!
Не знам шта да радим!
Ја сам још дете!

Александра Спорић

Губитници

Дворски достојанственик
Царски миљеник
Обичан војник без чина
Постоји ли?
Да, постоји, има их више.
Они не излазе на бојно поље
И не чувају достојанствено земље
Своје,
Већ ко коњи мицје боје са
Украденим златом стоје.

Они имају ружну страст
Они желе да буду власт.
Власници, излајници и неверници
То су губитници.

Марија Јовановић

Дуга

Сунце није пријатељ
Кад ме стално пржи,
Ни облак не обећава,
Сунцу страну држи.

С времена на време,
Дуга се појави,
И носи поруке,
Благе јој нарави.

На крају дуге
Један осмех чека,
Да стигнем до њега
Хоћу ли имати века?

Марко Мердовић

Да имам чаробни штап

Свакога дана слушамо и гледамо како се у свету ратује, како људи остају без кућа, без поролица, како гладују. Када тако нешто чујемо почнем да размишљам о томе зашто све мора тако да буде, зашто људи не могу да буду добри и да разумеју једни друге.

И онда ми сине једна дивна идеја која је, на жалост, могућа само у бајкама. Чаробни штапић. Како то чаробно звучи! Само замахнеш чаробним штапићем и све буде онако како пожелиш.

Када бих ја имао чаробни штапић учинио бих да све око нас буде пуно лепоте и среће. Све би било пуно цвећа и сунца. Људи би били добри и помагали би једни другима. Не би било ратова, сиромашних и гладних. Сва деца овога света живела би са својим родитељима, у лепим кућама, срећна и задовољна.

Али, сви знамо да чаробни штапић не постоји, а људи немају ни мало воље да било шта промене. Зато ми, деца, морамо да се трудимо да, онолико колико можемо, учинимо овај свет лепшим.

Вук Јоксимовић

Да никада не буде рата

О свете, кад би разумео
Да је живот један.
Зашто би рата било
Када је једино живот вредан.

Колико је људи разумних још
Који не желе никада рат,
Који граде љубављу, а не руше,
Коме је сваки човек брат.

Да никада више на свету
Не буде сирочади, гласам ја.
О свете, кад би разумео поруку ову,
Свуда ће Сунце да сја.

Деца рата. Никада више
Нека они буду опомена свету,
Нека та птица сломљена у лету,
Зацели рану и научи свет,
Да никада више,
Никада више, не буде рата.

Александра Спорић

ШКОЛСКИ ДАНИ

Марија Тизмонар

Кад бих знала

Кад бих знала
Где се крије дуга,
Кад бих знала
Колика је дуга
железничка пруга,
кад бих знала
где се крије туга,
песмица би могла била
дуга.

Марија Јовановић

Срце чисто као суза

Долазио је са песмом гладних јесењих птица, одлазио када би се природа пробудила, када би град изгледао лепши, када би огрејале златне сунчеве нити.

Тмурни јесењи дани се ближе. Лишће плеше своје валцере на суровом ветру. Оголеле гране дрвећа буле језу. Прљаве улице говоре да се нешто догодило. Где је онај чистач? Шта чека? Хоће ли да га молимо да се врати? - говорили су бесни људи. Млад човек са разбарушеном косом и тајном ватром у очима, излази на улицу. Гледао нас је са горчином, муње су му севале из очију, разбарушена коса вијорила на ветру. Мој отац је напорно радио за то мало новца који је добијао. И преко дана и преко ноћи се мучио, а ви му овако враћате. Називали сте га свакаквим именима, није смео да вас погледа у очи и каже ово што ја говорим. Улица ће за који сат бити чиста, а онла одлазим. Отац ми је на самрти. На његовим остарелим рукама вили се сав труд који је чинио за вас. Боре на лицу показују непроставање ноћи током којих је напорно радио. Једини пријатељ му је било усамљено дрвеће налик њему. Мислите да није умео да говори? Не. Он само није имао коме да прича. Његово срце је било чисто као суза док су ваша испуњена похлепом. Узео је лопату у руке и почео са радом. Са лица му је цурео зној, руке дрхтале али није стајао.

Ближила се ноћ. Нисам могао да заспим. Отварам прозор и видим младог чистача како кроз плач дозива оца :

- Оче, врати се. Не остављај ме самог. Непознато осећање се пробудило у мени. Кренула ми је суза.

Као успомена на оца остала му је само стара лопата, једини доказ толиког мучења и толике неправде људи.

Никола Миљковић

Моја учитељица

У учioniцу улази увек
Насмејана лица
А то је зна се
Моја учитељица.

Име јој је Параскева
А зову је Рушка
И сви је воле
Из целе школе.

Драгана Белић

Марко Николић

Усамљено дрво јабука

Гледала сам једно дрво
Само што не увене,
Нема деце, нема друштва,
Па како да не заплаче.
Усамљено,
Спуштених грана
Плаче дрво усред парка.
Деца га окупала шишаркама,
Сунце га огрејало зрацима
Па га бака залила,
А киша огрејала капљицама.
Сад је дрво као ново
Срећно, задовољно,
Сви се сладе плодовима
Руменим јабукама.

Дина Цепењор

Санела Шербановић

Школа

Школа је моја
Да ли стара или нова.
Ученика има стално.
Дај ми руку и одосмо тамо.
Забава је ово нова,
Учимо тамо бројеве и слова.
Носимо мало књига
Зато је школа прва лига.
Школа је лепа као Тара
И није ми важно
Да ли је нова или стара.

Сања Драгојевић

Киша почиње

Живот, тако кратка реч а толико значаја у њој. Он прелази тако неприметно да ћемо једнога дана схватити да је детињство прошло, да нисмо више они клинци који су се шепурили и правили важни пред девојчицама.

И данас га посматрам, седи сам на клупи, одбачен од свих. Једини пријатељи су му пси, луталице као и он. Његова седа коса вијори на тужном фијуку ветра. Очи испуњене сетом посматрају радосну децу. Присећа се свог детињства, и он је био срећан као и сви ми док старост није покуцала на врата. Тада је схватио да су му најбољи пријатељи дани пролетели док је он седио на клупи и посматрао туђу срећу. Једина музика му је била птичија песма, која би му понекад изазвала осмех на тмурном и набораном лицу. Некада би га и пси избегавали. Јбули су му се подсмевали, али би његов жалостан поглед прекинуо смех и пробудио непозната осећања. Тмурни облаци се нагомилавају, киша почиње, он седи као кип на који су сви заборавили. Остао је сам. Туга се повећава. Као да очекује неког иако зна да нико неће доћи. Тада брзивне у плач и понекад ми се чини да дозива пријатеље.

Како долази старост и туга се повећава. Једнога дана ће умрети, отићи ће на боље место, а нико неће знати, никога неће бити брига, нико му неће ставити цвет на гроб.

Никола Миљковић

Књига

Књига је мој најбољи друг,
И њене песме чују се свуд.

Кад сам тужна и кад плачем,
Упомоћ ми књига скаче.

Читам књигу па и пишем
Да научим нешто више!

Баш је лепа
Књига фина, од
Давнина, од давнина!

Ана Јалић

Ивана Ристић

Узми књигу

Узми своју књигу,
Пусти, пусти сада бригу.

Узми књигу срећан буди
Да те хвале други људи.

Узми књигу да научиш
Све и свашта
Да се испуни твоја машта.

Пусти бригу узми књигу,
Књига је друг васпитања
Радости и сазнања.

Марија Јовановић

Моја маца

Очи су јој плаве
Бркови дугачки
Знате да вам причам
Ја о својој мачки.

Уши су јој црне
шапице и реп.
Живот нам је са њом
стварно леп.

Кад не спава лудује
Гризе, гребе, скаче...
Али сви је волимо
То је наше маче.

Иван Митровић

Љубав у шерпи

У теткиној шерпи
Кључа вода врела.
Шта би тетки?
Она је нешто скувати хтела.
Шаргарепа мала,
У воду је пала,
А и кромпир млад,
У води је саш.
Удвара се кромпир
Младој шаргарепи.
Пожелео баш је саша
Да она буде његова невеста млада.
А шаргарепа се нећка
Као да је швећка,
И мисли
Шта још неће да смисли?
Доста ми је свега,
па чак и њега!
Мој муж биће прави
Парадајз плави!
А кромпир каже
Наћи ћу нову шаргарепу
Да са њом делим
и последњу шерпу!

Наташа Милојевић

Моја мама

Мама је као мала птица,
Али има срце највеће,
И када она полети
Баш у моје срце слеће.

Када је мама далеко
Тада моје срце пуца,
Али и тада она зна
Да у моје срце закуца.

Маме су жуте звезде
И оне стварно сијају,
Али њихове топле очи
Многе сузе упијају.

И ако је далеко она ме изненади,
Јер сваког дана телефон позвони.
Слушалицу дигнем, а не знам ко је
Тада мамин глас зачујем-као да сузе рони.

Драгана Златић

НА КРИЛИМА МАШИТЕ

Марија Бабић

Звезда

Када мрак падне и звезде се појаве
Она што највише сија и светли,
Она што је највећа и најлепша она је само
Твоја звезда.

Можда желиш да је видиш,
Можда не можеш да је препознаш
Међу толико звезда што на небу сја.

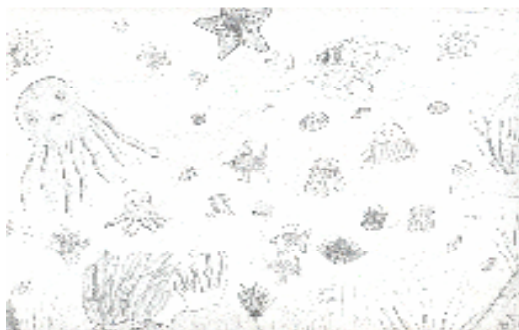
Али ти имаш своју звезду,
Баш као и ја.

Тамара Митић

Подморски свет

Како ли је под морем
Какво ли се благо крије
Како ли цвеће лута
У морским дубинама?
Каквих све корала има
Доле у морским дубинама,
А колико ли каменчића ужива?
Какве су тамо љубави?
Многа ме питања муче,
То незнање за уши ме вуче.
Када бих могла
Барем на пет минута
Да вишим велики цвет,
У ствари подморки свет.

Дина Цепењор

Јована Ђурић

Представљамо вам...

Представљамо вам.... слона како стоји
и ноја који уме до хиљаду да броји
вишећете и змију која има ноге и трчи
и неће да се мучи.

Представљамо вам.... лава који говори,
Мачку која хоће нешто да каже,
Џебру која на једној нози стоји
И куче које се враћа са плаже.

Представљамо вам.... нож који сам узима њем
И на хлеб га брзо маже,
Ту је и лењивац који није лењ...
А онај ко је то написао-све лаже.
Доста, нећу више да лажем
Не постоји ни једна таква ствар
Сад ћу да престанем
Да не направим лар-мар.

Јована Кускић

Оливера Дурлић

Сан или јава

Дено, решите
Да ли је ово сан или јава
Када се мени
Одјелном спава.

Била сам у чудном свету.
Тамо, чудно дрвеће, као да је од фротира.
Видела сам скитницу
Како фрулу свира.

Било је чудно
Као да ћу да полетим
Али више ничега
Не могу да се сетим.

Зато, решите,
Да ли је то сан или јава
Од толиког размишљања
Заболе ме глава.

Јована Кускић

Кад порастем

Кад порастем бићу рудар
Или учитељ мудар,
Или агент број 1
Или...
Можда ловац што зечеве хвата
Или банкар као мој тата.

Да, бићу ловац,
Мада, боље је трговац.

Што да размишљам о томе сада
Још сам брате много млада.

Сања Драгојевић

Сликовница

Има једна сликовница
Сва је шарена од бојица.

Моја сека само шара
У њој зеку или лава.

Не зна сека боје све
Па је шара безвезе.

Сваки лист је пун шара
Баш моја сека има дара.

Надја Трајић

Ђалазак сунца

Отишло је сунце преко неба
остао му је златни сјај,
остао му прстен жути
сад на небу месец сја.

Иза дрвећа , иза гора
Његов сјај се виши,
Виши му се реп жути
Како одлази.

Дина Цепењор

Да имам чаробну лампу

Да имам чаробну лампу,
ја бих живот претворила у бајку.
Све би ми се жеље испуниле,
И све цвркутом запевале.
а земљи, и на небу,
Уместо авиона - бомбардера,
И пушака, и војника,
Летела би птичја јата,
И чете шарених лептира.
Протрљала бих чаробну лампу:
Рата нигде не би било.
Свуд би било мира,
А на ливадама би се чула само
Песма веселог пастира.
Мачак и миш
Би живели у слози,
А лисица и зец
Би се такмичили у
Играма на једној нози.
Цвеће би плесало, играло, скакутало,
А дрвеће и трава с ветром
Би неумољиво, сваке ноћи до поноћи,
Откривале своје неоткривене тајне.
Свет би био земља снова,
Ех, да сам ја велика,
Да имам чаробну лампу,
Да живот претворим у бајку.

Сања Живановић

Звезда

Звездо моја
што сијаш ноћима
Сањам те у сваком сну
Као да си поред мене ту.

Ти се мењаш сваке ноћи.
Да ли те мама преко дана фарба?
Хоћу да сазнам истину ту
Кад сам већ радознала.

Прексиноћ си била плава
Синоћ жут си сјај имала
Ове ноћи си бела,
А каква ћеш бити сутра?

Ивана Златић

Јелена Рашић

ДОЋИ,
ПУТ
ЗНАШ

Љубав

Милује се сунце,
Нечујно са зором,
ветар умиљно
разговара са гором.

Птица о љубави
пева дрвету свом,
лептир се чежњиво
удвара цвету свом.

Свако је за неког,
створен од лавнина,
сусрете је ове,
гледати милина.

Марко Мердовић

Сузе и срећа

Сузе су кренуле нагло
Срце је болело јаче
Зашто је трајало кратко
И зашто ми душа плаче.

Доћи ће тренутак нове среће,
А тада нас нико, баш нико,
Раставити неће.

Миљан Раденковић

Душан Голубовић

Прва љубав

Те девојчице биле су мале
и нервозно дувале жваке,
а сада су пристојне цуре
и упорно јуре дечаке.

Биле су мале и нису знале
шта је љубав, срећа, шала,
а сад стоје натписи на зиду
мали дечак и девојчица мала.

Сад им је у глави нека нова фаца
и упорно траже нове фацие са слике
у дневник уписују разне фразе
и лију сузе због Марка, Жике.

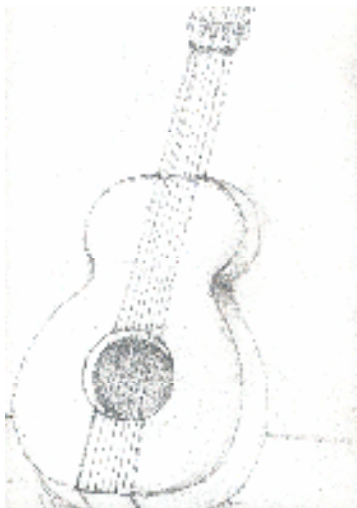
Биће прва љубав
у глави, у нама
и ми ћемо сузе лити
због два ока плава.

Ивана Златић

Све што смо пролећу дали

Памтим још твоје осмехе
Није их прекрило време
Понекад звуци музике
Оживе старе теме.
Пролазе године и живот наш,
Умиру стари сни.
Тако смо некад пролећу
Осмехе своје дали ми.
Не, нема више никога
Вечно шапућу вали
Све што смо имали
Давно смо пролећу дали.

Жељка Павловић

Дођи...

Дођи кад пожелиш
Своје срце да отвориш.
Дођи кад ти затреба
Поглед да те милује,
Кад утеха ти нестане.

Дођи,
Туга ће да престане.
Дођи, очи те очекују.
Дођи,
Срце те очекује.

Дођи пријатељу свом,
И ако мислиш да то нисам ја,
Упитај срце, оно све зна.

Дођи кад пожелиш
Своје срце да отвориш,
Дођи, пут знаш.

Марко Мерловић

Љубав

Волим сада
Два ока плава
Па често не знам
Где ми је глава.

Љубав је
Лелујави ветрић
Што кружи
Од тебе до мене
Љубав је весели дан
Пун сунца и лепоте
Љубав је ливала шарена
На којој се гледају
Цвета два - ти и ја.

Миљан Раденковић

Љубав

Љубав није само према момку и девојци,
Љубав је према мајци, према другу
Јер другу не смемо оставити тугу.

Срећа

Срећа је кад се неко с неким дружи,
Срећа је кад неко неког воли.

Срећа је кад те мама воли,
Па ти тепа-Срећо моја мала,
Срећо моја мала.

Милица Мартиновић

ГОДИШНЬА ДОБА

Дина Цепеџор

Јесен

Стиже позна јесен,
септембар занесен
броји задње дане,
лишћ{е пада с гране.

Нестало је лета,
сунца све је мање,
хладни ветар љуља
оголело грање.

Ускоро ће зима,
и хладна и дуга,
а после ње сунце
и пролећна дуга.

Вук Јоксимовић

Јесен

Опала лишће жуто,
ветар дува љутито,
птице се селе на југ,
остао је врабац —мој друг.

Небо је сиво
Кишни су дани,
Кишобран ме
у шетњу маме.

Нема више топлог сунца сала,
Још мало, па ће снег да пада.

Јесен нам даје слатко воће
а време да буде хладно хоће.
Једва чекам да дође мај
и зими је крај.

Јована Кускић

Јесен у селу

Свако годишње доба лепо је на свој начин. После топлог лета долази хладнија јесен. Али и јесен има својих чари.

Баште су пуне зрелих плодова које људи сакупљају да би их имали преко зиме. Њиве пожуте кад кукуруз сазри, а и шума добија лепу, златну боју.

Људи ужурбано раде. Доносе дрва за зиму која се ближи. Користе сваки сунчани дан, јер су у јесен веома честе и кише.

У кућама почињу да се ложе ватре, па се димњаци, који су преко лета мировали, сада поново диме.

Деца се радују и уживају на свој начин у лепоти јесени. Одлазе у школу, уче, и играју се.

Ето, таква је јесен на селу- плодна, златна, кишовита па и прохладна. Полсећа нас на то да стиже зима.

Жељко Рајић

Јесен

Јесен је стигла,
бука се дигла.

Осушила се трава,
а медвед се спрема да спава.

Тате дрва секу,
а маме за зимницу паприке пеку.

Неке птице су већ на југу,
а врапци се припремају за зиму лугу.

Јесен баш има лара,
обојила је лишће у много шара.

Сања Драгојевић

Јесен у мом крају

Јесен је већ дубоко закорачила у наш крај.
Сунце се скрива иза тамних облака, кише падају сваког дана.
Лишће са дрвећа опада и жути.
Птице су нас напустиле, нема више лепог цвркута.
Биљке су добиле бакарну боју.
Испод шарених кишобрана су тужна лица која некуд журе.
Из димњака кућа вијори се плавичаст дим, који на небу прави разне фигуре.
Све ово наговештава зиму јер је јесен њена млађа сестра.

Анита Данић

Празник среће-пролеће

Ништа на свету
Није настало из приче,
Јер сви моји снови
На пролеће личе!

У пролеће живот расте,
И сво цвеће света цвета.
Долaze и мале ласте
Из далеког јужног света.

У пролеће живот буја.
Смеше нам се љубичице.
Чак и беле рале
Имају насмејано лице!

Сунце нам се смеје,
Засмејава цвеће.
Планету нам греје,
Јер, стигло је пролеће - **ПРАЗНИК СРЕЋЕ!**

Наташа Милојевић

Пролеће

Свануће скоро и први пролећни дан
Сунчевим зрацима умивен и насмејан.

Зеленеће поново наша брда и долине
и биће пуно тоpline.

Одледиће се наше реке,
Биће опет траве меке.

Ласта нам са југа долеће,
поново ће деца брати цвеће.

Са широких поља магла се диже,
Пролеће нам је све ближе.

Јована Кускић

Лето

Било је једно годишње доба,
Биле су тихе топле ноћи,
Месец и звезде играли су балет
То доба ће поново доћи.

Поново ћемо седети на клупи,
И прелазити на разне теме
Пред ошлазак на море
Поново ћемо бирати креме.

Месец ће имати осмех на лицу
А звезде дугу трепавицу
Сунце ће љубити наше лице у зору
И ласта ће свити гнездо на мом прозору.

Ивана Златић

Зима

Зима, зима стиже
Покрај реке и крај пута,
Сва поља, ливаде и шуме
Блистају од лепоте њеног белог капута.

Далују јој се Весна
Милош, Ана и Сања
Док им врапчићи
Цвркућу са повијеног, промрзлог грађа.

А у дворишту моје школе
Смеје се Снешко
Са смрзнутим носом,
Али му је драго што су га деца
Направила с великим поносом.

Белић се сапа
Весело смешка свима
И стално говори:
-Нека потраје што дуже ова зима.

Сања Живановић

Пахуљице

Пахуљице беле мале,
Око мене нападале.

Ѕаплесале валцер прави
Неке и на мојој глави.
Све су обукле хаљине
Сјајне, о како су само
Бајне!

Пахуљице беле мале,
Ѕамислите, и мене су
Ѕвале!

Маријана Корнеско

Зимске радости

Стиже бела зима
Радост свима
Лете санке, лете скије
Никал доста
Дечије враголије.

Капе и шалови шарају се
Белим снегом,
А дечијој игри никада краја.
Биће снега све до маја!

Отђен Јевтић

Марко Николић

Годишња доба

Десила се децо,
Велика збрка.
Ма каква збрка,
То је била брука.

Тачно се сећам,
Била је среда.
Ма ипак осећам,

То је била среда без рела.
Дошло је пролеће.
Пролеће? Усред лета?

На крилима долеће
И по граду шета.
Пролеће каже:
Ја лето нећу!

Хоћу да живим на ливали
У лепом пролећном цвећу!
А лето каже:
Па ниси ни ти цвећка,
Боље или што пре.

Хоћеш да се
свађа по граду шећка?
И на крају олоше и свађа и пролеће.

Опет нам лето у град долеће.
И гледајући у сунце
По граду се шета.

Драга децо,
Завршила се голишња збрка.
Ма каква збрка, то је била
Голишња брука.

Сада је све мирно,
Сада је све лепо,
зато што је децо
Поново дошло лето.

Милојевић Наташа

ЧИТАОЦИМА,
УЧЕНИЦИМА,
НАСТАВНИЦИМА,
С ЉУБАВЉУ И ПОШТОВАЊЕМ

